Засмутилась, похилилась
Молода верба...
Прилучилась, одружилась
З козаком журба.

Обсипає верба віти,
Станом поника...
Де незгодоньку подіти?
Давить козака.

Пада листя в бистру воду,
Швидко уплива...
Сиротина ясну вроду
Слізьми облива.

Прийде весна, прийде друга —
Зацвітуть гілля...
Не раз суму зникне смуга;
Усміх загуля.

Та середина давненько
Всушена вербі...
Не дасть вражене серденько
Радоньки собі.

Вмира верба, посихає,
Віджива на мить...
Так серденько: то стихає,
То ще гірш щемить..